

כזה מרים וחתן משה יהודה
הדוד לשמים

הביאיהו אל הנדר, כדי שהקרובים מן הר עבר השני יוכלו לחזות בו; אם נערכה חתונה באחד מחלקי הכפר, עברה התהלוכה ברחוב בו מתוחה הגדר, ואליה הצטרפה מיד תהלוכה מקבילה מן העבר השני; כאשר מת אדם, הובא לדרכו האחרונה לאורך אותה גדר, כשהייללות כוקעות משני צדדיו בקונה אחת גדולה.

גדר יותר נכונה. במשך שלוש עשרה השנים הגליד הפצע הדוקרני, הכפר הסכין לדלקת, השלים יום גורלו, חי את חייו היומיומיים בשקט ובשלחה, שהוציאו לו מוגיטין של הכפר השקט ביותר בגבול ישראל ירדן.

מאידך טענו אחרים, כי השקט בבית צפפה הגו שקט מדי, ולא חסרים בו פורצי גדר שקטים, שאינם נזקקים לסידורים רשמיים כדי לקיים את מצות איחוד המשפחות, וביחוד בלילה.

לכן, לא מעטים היו אלה שהתפלאו כאשר בשבוע שעבר נכנסה לכפר משאית צבאית וקבוצת חיילים שירדה ממנה, החלה עוקרת את הגדר. לרגע נגמה היה שהמחיצה בין שני חלקי הכפר נפלה כליל. אולם המשאית הי נוספת, שהגיעה בעקבות הראשונה, איכ זכה את האופטימיסטים: היא הביאה עמה מוטות ברזל גבוהים וסלילי תיל דוקרני חדש. חיש מהר מלאו המלומות פטיש את האחיר ולנגד עיניהם של חובשי הכפיות האדומות, שעירדו משני עבריה, קמה גדר תיל בגובה של שלושה מטר.

אהבה ושנאה. באותה עת ישבו ליד אחד הבתים שברחבי המבותר, זקן וילדה קטנה. "מה הם עושים שם, סבא?" שאלה הנכדה. "הם עושים את הגבול" ענה. הוא חשב לרגע והוסיף: "אבל בשביל אהבה ושנאה זה לא גבול. הגבולות עשויים יום ביומם. בשביל אלה — זה מסחרה!"

משפט

מצופיה לצופיות לילה

עברות מוסר הן עניין של יומיום בדיוני בתי-המשפט. המאוינים הקבועים, הממלאים את אולמות השופטים, איך הפסיקו לגלות עניין בעשרות המשפטים המיושמים כנגד פרוצות וסרסוריהן. אך מדי פעם מועלית בפני השופט פרשה מוזעזעת של נערה צעירה הנזלת ברשתו של סרסור ומתדרדרת חיש מהר לדרגתה של מרוצת רחוב. לכני מספר חודשים העידה צעירה בפני שופט והשלים בנימין קרנגולד נגד סרסור שהתפרנס מרחחיה, לאחר שהכריח אותה לעסוק בזנות בהיותה בת 16 בלבד. הנאשם הורשע בדין, נידון לשלוש שנות מאסר (העולם הזה 1246).

רק בימי חול. פרשה מוזעזעת לא פחות נזלה לפני שבועות אחדים בכני שופט השלים יהודה טרייביש. המתל ננת, שהיא שימה את דוד קנתי 24) בחיים על רוחיה כפרוצה בעודה בת 14, כיפרה בעדותה: "הכרתי את דוד קנתי בצריף של מקור בן ליד רחוב הכישים. הייתי אז במוסד צופיה, וכשיצאתי לחופשי ביקשה זוגתי המגדלת לפש חברה אחרת, שברחה מהמוסד ולפי השמועות זרה אצל מקובי. כשנכנסתי לצריף היה שם דוד, הנאשם, אבל את חברי תי לא מצאתי. התחלתי לדבר והוא הציע לי לצאת אתי, הסכמתי. "כיום הראשון שהלכתי לקח אותי ל- (המשך בעמוד 16)

(המשך מעמוד 10)
(ב) כל תנועת ה-ut נכתבת בויו חלור מה או שרוקה: קודקוד, קומקום. ויו ללא סימן אינה מציינת אלא עצור.
(ג) הדגש הקל מופיע באותיות ב, כ, פ.
(ד) ביטול גמור של הפתח והקמץ ובמקום קומקום הנכנסת האות הלטינית v לאלף-בית העברי:
נ'ע'ר, מ'צ'ר, ס'ס'ר, ז'ז'ר.

(ה) ביטול הצירה והסגול ובמקומם תיכ-נס (v הפוכה):
ס'ס'ר, מ'צ'ר, ס'ס'ר, ז'ז'ר.
Luzzi ydidy,
xen xen xal ha widdur
b Qol Yisrae'el bha
toxnit "B cror æaxad".
Néqawwe u mawehu yaxdor
l todaxat ha qahal.

אורנן ואבינור אינם חלוצים. לפני כארבעים שנה כתב הסופר הבלשן העתונאי אי. תמר בן אבי, ספר עברי בכתב לטיני, שהודפס בירושלים, ממנו מתברר שגם אבינור, אלעזר בן יהודה, הסכים לשיטה זו:
Zéli arba'im çanah pahót arba', çé-áni högeh ba-kelav ha-ivri yomám wa-fávilh mammaq. Mé'odi lo' yaxóh le-havin maddó'a la-'ivrim: alet-bet-ko qaçeh u-mesulax wela-Nóyrim-ko qal we-ná'im la-çin-muç? yom eçad-wa-áni az ben-'æcer-pánli le-avi wa-çe'alenmu:
אורנן ואבינור אינם חלוצים. לפני כארבעים שנה כתב הסופר הבלשן העתונאי אי. תמר בן אבי, ספר עברי בכתב לטיני, שהודפס בירושלים, ממנו מתברר שגם אבינור, אלעזר בן יהודה, הסכים לשיטה זו:

דת

הכלה התעלפה פעמיים

איש לא הכין את החג חידשים מראש. ועדת הגיגות לא דאגה להקדים את הקהל הרמקול לא חילק הוראות שימחה להמונים ולהקת המנגנים לא הופיעה כלל לרחבה הענקית שלפני בית הרב מויזניץ שבבני ברק. אף-על-פי-כן שר כל הקהל שירי הסיי דים במשך שלוש שעות לפני הטקס, וליד במת הבטון הקטנה שכראש ככר החול רקדו עיגולים-עיגולים של חסידים, כשהם שרים בדבקות ובהלהבות את שירי רבם: אוזה לאל לב חוקר, ברון יחד כוכבי בוקר.

"שא, שא, שא! דה רבי גייט!" היסה הי לחש האדיר כפיותיהם של האלפים שצרו על ביתו של הרב את קולות השרים והרוקדים, שהתעייפו מהמתנה הממושכת ליד החופה היצוקה.

פלוגות-הסער של הרבי מויזניץ, כולם עוטי קפוטות ארוכות ובעלי זקנים מעוררי יראה, דאגו לפני את השטה, כדי שבעלי השימחה יוכלו להגיע לחופה. בשעה שבע בערב החל הטקס. עשרה אנשים נשאו את

* חיפה, 4.2.61. עווי יודי, ח'חון על השידור בקול-ישראל בתוכנית "בצרוך אחד". נקווה שמשנה יחדור לתודעת הקהל.

** זה לי ארבעים שנה פחות ארבע, שאני הוגה בכתב העברי יומם ויליה ממש. מעודי לא יכולתי להבין מדוע לעברים אף-בית כה קשה ומסובך ולנוכרים — כה קל ונעים לשימוש? יום אחד — ואני אז בן עשר — פניתי לאבי ונישאלנו:

הגדר החדשה בבית צפפה
עוברת בגבול